

TEEN SPIRIT

REVISTA ELEVILOR DE GIMNAZIU DIN ȘCOALA 49

Creații literare

**Repere esențiale în lumea
adolescentină:
Muzica și dansul**

**A teen's world in
pictures**

**Interviuri despre
anii adolescenței**

**Concursul animalelor de companie:
Miss & Mr Pet**

ANUL ȘCOLAR 2015-2016

SEMESTRUL AL II-LEA

Coordonator revistă:

Prof. Angela Vass

Colaboratori:

Prof. Viorica Baibarac

Prof. Narcisa Petrescu

Prof. Ramona Dăescu

Prof. Ramona Gâță

Comitetul de redacție:

Ștefan Milutinovici 8A

Ștefania Găvănescu 7B

Ștefania Lăzărescu 7B

Daria Frătăuceanu 7C

Ana Cocoveanu 6B

Sabina Bondrea 6B

Miruna Buicu 6B

Maria Dănilă 5B

Alexandra Hobai 5B

Andra Manea 5B

Yaleen Zosmer 5B

Maria Viuleț 5C

Coperta 1:

Oana Oanță în Maramureș

Coperta 4:

Liana Deaconescu — Cerneală de desen
“Muzica din camera mea”

Comitetul de redacție mulțumește tuturor elevilor școlii care au contribuit cu articole și ilustrații în revista
TEEN SPIRIT.

Revista poate fi citită:

<http://www.scoala49.ro/>

Teen Spirit = ISSN 2457–3833

ISSN-L 2457–3833

CUPRINS

Daria Frătăuceanu 7C		Petru Popescu 8A	
<i>Dansul, un stil de viață</i>	2	<i>Familia</i>	17
Ștefan Milutinovici 8A		Yaleen Zosmer 5B	
<i>Muzica și dansul irlandez</i>	3	<i>Follow your dreams!</i>	18
St. Patrick's Day în București	4	Maria Mateescu 8C	
Sebastian Călmâc 5B		<i>The Letter that Changed My Life</i>	20
<i>My hobby—playing the violin</i>	6	George Petran 8A	
Ana Cocoveanu 6B		<i>The Legend of Freddy Fazbear's Pizza</i>	21
<i>A teen's world in pictures</i>	7	Andrei Petroff 8C	
Maria Dănilă 5B		<i>The Missing Case</i>	22
<i>De vorbă cu mama despre adolescență</i>	10	Cristian Păunică 8C	
Miruna Buicu 6B		<i>The Unbearable Journey</i>	23
<i>Interviuri cu trei doamne profesoare</i>	11	Concursul animalelor de companie	
Ștefania Găvănescu 7B		<i>Miss and Mr Pet</i>	24
<i>Agatha Christie și romanele polițiste</i>		Sabina Bondrea 6B	
<i>Agatha Christie et les romans policiers</i>	14	<i>Kiwi, papagalul meu</i>	26
Ștefan Milutinovici 8A		Andra Manea 5B	
<i>O experiență unică—calificarea la etapa națională</i>	15	<i>Top 5 cele mai caraghioase animale</i>	27
Alexandra Hobai 5B		Ștefania Lăzărescu 7B	
<i>Profesorul ideal</i>	16	<i>Trupe rock de neratat</i>	28
MariaViuleț 5C		10 Riddles	
<i>Secretele cărților</i>	16	<i>How many can you solve?</i>	30
		<i>Answers</i>	31

DANSUL, UN STIL DE VIAȚĂ

Daria Frătăuceanu este elevă în clasa a VII-a C, are 14 ani și dansează în trupa de dans Bucharest Dance Club de 8 ani.

Dansul *Shine* premiat de două ori cu Locul I în noiembrie 2015 și martie 2016 (Daria este prima din dreapta)

Când și cum am început?

Am început să practic dansul modern la vârsta de 5 ani. Făceam cursuri de dans la grădinița unde eram, alături de ceilalți copii. După o perioadă în care am practicat dansul la grădiniță, am mers la un club pentru a învăța mai multe despre acest sport minunat.

De ce am început să dansez?

Am început să dansez pentru că îmi plăcea foarte mult și pentru că doream să fac mișcare, deoarece este foarte important să te miști, să ai activitate pentru a-ți forma un corp armonios și a te menține în formă. Acest sport m-a ajutat să văd lucrurile diferit, să înțeleg ce înseamnă munca în echipă, disciplina sportivă, febra competițiilor și starea de satisfacție atunci când te afli pe podium.

Daria Frătăuceanu

Clasa a VII-a C

Acestea sunt o mică parte dintre premiile câștigate la competiții de-a lungul celor nouă ani de eleva școlii noastre. Ultimele competiții, Bucharest Dance Festival desfășurat în noiembrie 2015 și cea de la Palatul Copiilor din 5 martie 2016, i-au adus Dariai și colegelor de trupă două premii I, calificându-le în finalele Dance World Cup Canada 2016, respectiv Dance World Cup din Jersey, Anglia 2016! Mult succes în continuare, Daria!

MUZICA ȘI DANSUL IRLANDEZ

Ascultă, privește, încearcă!

Ștefan Milutinovici ne împărtășește din experiența sa privind dansul irlandez. Pașii acestui dans sunt considerați a fi atât de complecși și spectaculoși, încât dansatorul nu-și folosește mâinile pentru a-l face pe spectator să urmărească doar jocul picioarelor.

Ar trebui început cu muzica, dat fiind că dansul nu poate exista fără muzică, deși la mine s-a întâmplat taman invers — prin dans am ajuns să cunosc muzica irlandeză.

Muzica irlandeză, la fel ca și muzica populară românească, a fost reinventată în secolul al XIX-lea de niște folcloriști. Aceștia doreau să atribuie o identitate națională și culturală Irlandei, care trecea atunci printr-o revoltă cu scopul de a-și câștiga independența față de Imperiul Britanic. În aceeași perioadă a apărut și dansul irlandez, așa cum îl știm noi astăzi. Muzica irlandeză se împarte în muzică folk și muzică instrumentală. Partea folk a muzicii a fost adunată de acei folcloriști de care vă povesteam, iar muzica instrumentală a fost compusă în acea perioadă aproape de la zero.

Eu am descoperit muzica irlandeză dansând și mi-a plăcut atât de mult, încât am învățat să o cânt la mai multe instrumente specific

irlandeze. Faptul că am studiat muzica irlandeză m-a ajutat să o înțeleg și să dansez mai ușor pe ea.

Dansul irlandez, cum probabil unii dintre voi l-ați văzut la spectacolele “Lord of the Dance”, a apărut de fapt prin anii '80. Dansul a fost prezentat pentru prima dată publicului în videoclipul lui Sir Bob Geldof pentru cântecul “The Great Song of Indifference”, apoi a fost promovat de Michael Flatley, care a apărut dansând pe scena concursului “Eurovision” din Dublin — Irlanda, în anul 1984 și, de atunci, s-a născut pasiunea mondială pentru dansul irlandez.

Stilurile de dans irlandez sunt diferite în funcție de pantofii folosiți. Există coregrafiile de soft shoes, un soi de opinci, în care se dansează într-un stil apropiat baletului. Coregrafiile de hard shoes, asemănători pantofilor de step american, se deosebesc de step prin faptul că dansatorul

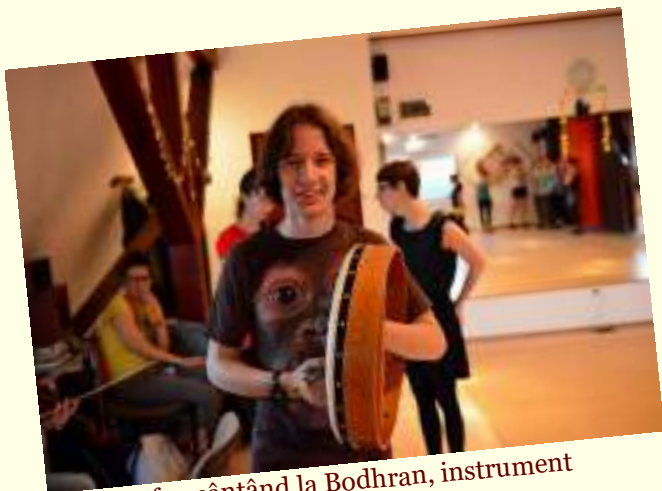
Soft shoes și hard shoes pregătiți pentru spectacol

nu-și îndoaie genunchii și nici nu-și folosește mâinile, ținându-le lejer pe lângă corp. Ritmurile se împart în *reel* și *jig*. Reel-ul este în patru pătrimi, iar jig-ul în șase optimi (ca la vals).

Eu am descoperit dansul irlandez în urma unei povești amuzante. În popor s-a format părerea greșită cum că dansul este pentru fete, drept urmare, într-o zi, când nu îmi făcusem temele (nu că aș încuraja acest lucru) mama „m-a pedepsit”, ducându-mă la dansuri irlandeze, însă mie mi-a plăcut și am decis să continui. Chiar îi încurajez pe toți să încerce. Ascultați muzica, priviți dansurile și s-ar putea să fiți fermecați de ele, așa cum am fost și eu.

Ștefan Milutinovici

Clasa a VIII-a A

Ștefan cântând la Bodhran, instrument tradițional irlandez

Spectacol la Rural Fest 2015, cu pantofi tip hard shoes

Saint Patrick's Day în București 2016

Încă din 2008 se serbează Saint Patrick's Day în București, dar în ziua de 19 martie 2016 a avut loc cel grandios eveniment de până acum. Au avut loc spectacole în aer liber, concerte de muzică irlandeză, punctul culminant fiind o mare paradă pe Calea Victoriei. Cei care au mărșăluit sau au asistat la oricare dintre reprezentații s-au distrat la fel de bine ca în Irlanda și sper că pozele reușesc să vă facă o idee despre cum a fost celebrată această sărbătoare a Irlandei la noi.

Respectând obiceiurile irlandeze, muzicieni de toate vârstele din oraș s-au adunat pentru a cânta într-un Session. (Figura 1)

Spectacolul în aer liber de pe Lipscani a fost momentul tradițional al evenimentului, promovat și păstrat de la prima ediție. (Figura 2)

A avut loc parada (Figura 3), totul culminând cu o petrecere la care am cântat până la ore târzii (Figura 4).

Figura 1: The Foggy Few live session

Figura 2: Steysha live Outdoor Celebration

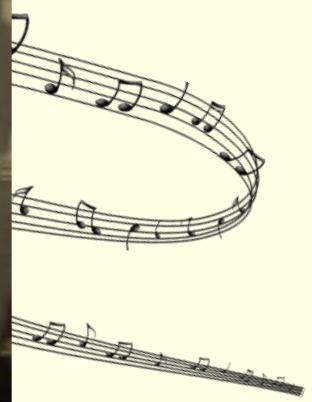
Figura 3: Stesha la parada de Saint Patrick's Day

Figura 4: The Foggy Few live after party

Ștefan Milutinovici
Clasa a VIII-a A

MY HOBBY: PLAYING THE VIOLIN

“When I was little, only five years old, my mother gave me a violin. From that moment I had only one dream: when I grew up I wanted to go on stage and play to lots of people. I wanted to make everyone in the world happy with my violin. I didn't care how long it took me to get there.”
André Rieu

Hello ,

My name is Sebi. I'm 10 years old and I'm in the 5th grade. I like French, English, swimming and skiing, but, most of all, I like playing the violin and the piano.

I started playing the violin when I was four. I watched André Rieu's shows on DVD over and over. I pretended to play the violin with two wooden train tracks. Then, my grandma bought me a toy violin and I played with it a lot. Later, my mum took me a real violin for my age and I started studying the violin with a wonderful teacher.

When I play the violin, I feel as if I live in a wonderful world full of music and joy.

Every Saturday morning I meet some friends at a music club. We play the violin and the piano; we play and sing songs and carols. We have a mini-orchestra, we have fun and we practise for various shows.

5 tips on how to become a good violin player:

1. Practise a lot. Plan your practice according to how you feel. So, practise when you are the freshest and the most focused.
2. Play with your fingers but, more importantly, play with your mind (pay attention to every single note).
3. Warm up! It's crucial to strengthen your fingers.
4. Listen to yourself. Record yourself while you play the violin.
5. Listen to other violin players!

Sebastian Câlmâc
Class VB

A TEEN'S WORLD IN PICTURES

Since I was a little girl I found out a very important thing: my dad is a keen photographer. No bug is safe when we walk outdoors and he takes his camera with him. Dad is so interested and passionate about photography that he takes hundreds of pictures. One day — I keep reminding him — he will decolourize the world. On my tenth birthday I received a Canon camera from my parents. In no time I became addicted and I started searching for everyday life details. Dad hurried to teach me how to take better photos and how to choose interesting subjects. Today we like spending hours discussing about the National Geographic photos or looking at new photos posted on Bored Panda site.

My favourite subjects are animals and close-up photos. In the future I would like to get an underwater camera and take pictures of tropical fish.

Ana Cocoveanu
Class VI B

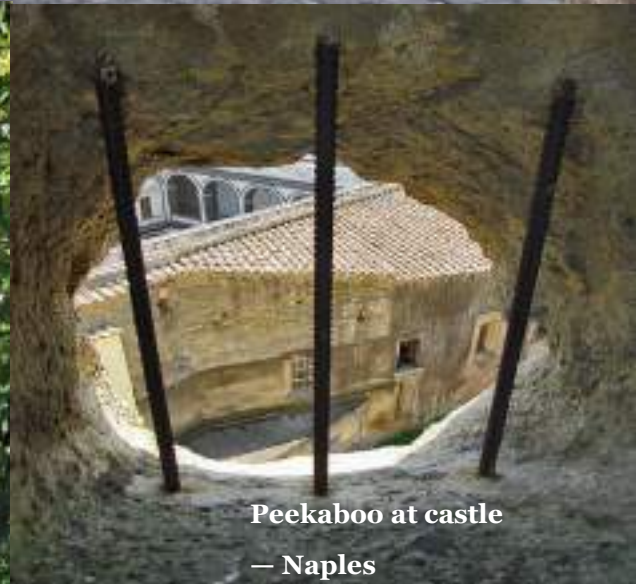
Lights and shadows

Come and save me,
please!

Giraffe at zoo

Peekaboo at castle
— Naples

Afternoon at Naples

Hot summer in Naples

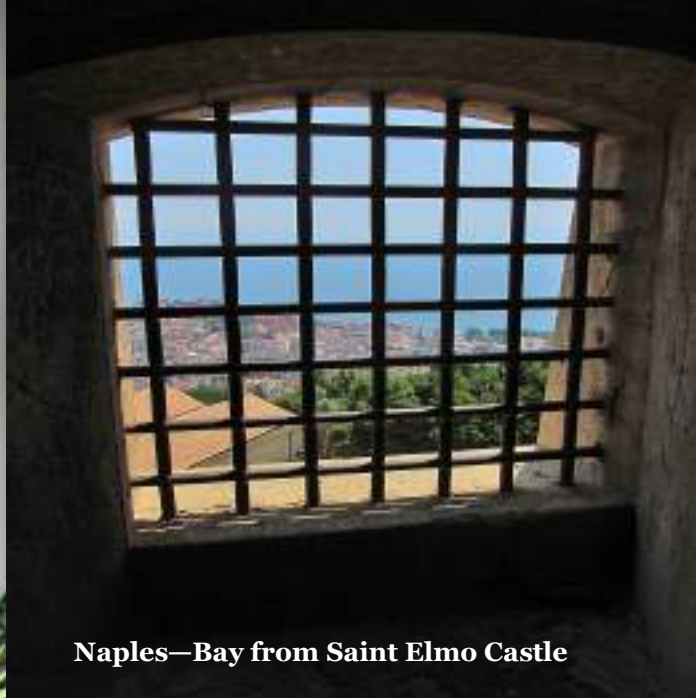
Jesus loves dogs—Naples

I'm a saint, too...

Italian street art

Naples—Bay from Saint Elmo Castle

Happy kids—Naples

Hide and seek doll

Rainbow zebra—Capri

Street in Naples

Road signs—Naples

Ana Cocoveanu
Class VI B

DE VORBĂ CU MAMA DESPRE ADOLESCENȚĂ

Nepoata și fiica celebrului cântăreț Dan Spătaru vorbesc despre adolescență, vârsta la care îți dorești să prinzi întregul univers într-o stea. Maria Dănilă, nepoata artistului, este elevă în clasa a V-a B și își interviewează mama, avocata Dana -Gherghina Spătaru, încercând să pătrundă frumusețea spiritului adolescentin de acum 30 de ani.

Maria Dănilă: Cum erai ca adolescentă, mama?

Dana Spătaru: Eram o adolescentă obișnuită. Deși conștientizam faptul că eram fiica unui mare artist al României, eram modestă, prietenoasă, consideram că sunt egală cu ceilalți. Nu eram rebelă, dar îmi susțineam cu tărie punctul de vedere, uneori poate prea mult.

Cu ce îți ocupai timpul liber în anii adolescenței?

Pentru că în copilărie am studiat dansul clasic la școala de coregrafie, timp de cinci ani, și în adolescență mi-a plăcut să dansez și să fac multă mișcare. Obișnuiam să ascult muzică bună și să citesc cărți de aventură.

Ce locuri preferate aveai?

Îmi plăcea parcul Cișmigiu pentru plimbări, patinam cu plăcere pe patinoarul Floreasca și Opera Română pentru spectacolele de balet. Mergeam la film la Scala și Patria.

Cum arăta Bucureștiul adolescenței tale?

Bucureștiul adolescenței mele era diferit de cel actual. Erau mai puține posibilități de a-ți petrece timpul liber, mai puține evenimente artistice și mai puțină strălucire.

Cum erau relațiile cu părinții? Dar cu profesorii?

Datorită profesiilor artistice ale părinților mei ce presupuneau multe deplasări în țară și în străinătate, nu pot spune că am avut o copilărie plină de prezența lor fizică. Cu toate astea, au știut amândoi, chiar și de departe, să-și facă simțite prezența și dragostea părintească. Mi-au insuflat amândoi, încă de la o vârstă fragedă, un lucru important — sentimentul responsabilității — și mi-au dăruit acele valori morale pe care le-am respectat mereu : demnitatea, onoarea, respectul și modestia.

Cu tata aveam o relație specială, ne înțelegeam din priviri, nu ne certam niciodată. Chiar atunci când se iveau probleme specifice vârstei, le rezolvam printr-o discuție rezonabilă, profundă, care avea întotdeauna un rezultat pozitiv.

Cu profesorii aveam relații bune. Mult timp nici colegii, nici profesorii mei nu au știut că sunt fata unui artist, asta pentru că îmi plăcea să fiu discretă.

Cum era să fii copil de vedetă?

Eram foarte mândră că sunt copilul unei vedete. Cu toate astea, nu m-am folosit niciodată de acest lucru pentru a-mi crea avantaje. Așa m-au educat părinții mei, să-mi croiesc singură drumul, cu propriile mele puteri. Singurele avantaje constau în faptul că, din turneele din străinătate, părinții îmi aduceau dulciuri mai bune și haine mai frumoase. Dezavantaje nu erau, poate doar comentariile răutăcioase ale unora care credeau că reușitele mele se datorau renumelui sau influenței tatălui meu.

Care a fost cartea care ți-a marcat adolescența?

„Romanul adolescentului miop” a lui Mircea Eliade, deoarece tratează o perioadă esențială a adolescenței, și anume descoperirea de sine, construirea personalității și lupta cu mediocritatea.

Maria Dănilă
Clasa a V-a B

INTERVIURI

Miruna Buicu, elevă în clasa a VI-a B, și-a manifestat dorința să intervieveze trei doamne profesoare din școala noastră. Acestea sunt doamna profesoară de matematică, Viorica Baibarac, doamna profesoară de limba engleză, Angela Vass, și doamna profesoară de limba română, Ramona Gâță.

Miruna: Doamnă director, cum erați dumneavoastră la vârsta noastră?

Prof. Viorica Baibarac: Am fost ca orice copil. Poate doar puțin prea timidă.

Miruna: Ați avut note mari la materia pe care o predăți?

Prof. Viorica Baibarac: Da. Eram cea mai bună din clasă la matematică. Era materia mea preferată.

Miruna: Acum că sunteți director al școlii, ce vi se pare mai dificil: să fiți profesor de matematică sau să fiți în postura de director?

Prof. Viorica Baibarac: Poziția de director înseamnă, în primul rând, foarte multă responsabilitate și disponibilitate de comunicare cu toți elevii, părinții și

profesorii. Dar cele mai mari satisfacții le aduc orele cu elevii mei.

Miruna: Care sunt cele mai haioase „perle” spuse de elevii dumneavoastră?

Prof. Viorica Baibarac: Voi aminti două – una scrisă: „triunghiul obtuzunghic este triunghiul cu opt unghiuri” și una „făcută”: i-am dictat elevului să scrie pe tablă „x”, am făcut o pauză, „mai mare...” și acesta a șters și a făcut un x mai mare !

Miruna: Care este cea mai mare dorință pe care ați vrea ca elevii școlii să v-o împlinească?

Prof. Viorica Baibarac: Mi-aș dori foarte mult ca elevii Școlii 49 să considere școala ca o a doua casă și să aibă mai multă grijă de tot ce au aici.

Miruna: Doamnă Vass, ce anume v-a determinat să vă faceți profesoară de limba engleză?

Prof. Angela Vass: Miruna, vei fi, probabil, puțin surprinsă de răspunsul meu, dar nu am vrut dintotdeauna să devin profesoară de limba engleză. Însă, dintotdeauna, mi-am dorit să fiu profesoară „ca mama” (dânsa m-a inițiat, într-un fel, pentru că îmi permitea să o asist când corecta testele la biologie, când își pregătea lecțiile sau scria planificările, iar, în două rânduri, am și predat în locul ei la școală). Pe lângă modelul matern, am convingerea că și prețuirea deosebită pe care am avut-o pentru câteva doamne profesoare din gimnaziu și liceu a contat mult în alegerea acestei profesii. Din clasele mici am îndrăgit limba română, limba franceză și limba engleză, ca, mai târziu, la liceu și facultate, să descopăr frumusețea

limbii latine și limbii spaniole. În mod cert, am fost atrasă de filiera filologică și mi-a fost greu să decid ce disciplină să predau după absolvire. De ce limba engleză, până la urmă ? De departe, este cea mai utilizată limbă din lume. Fie că te deplasezi în străinătate, fie că stai acasă, te întâlnești cu engleza la tot pasul. Meniurile pe telefoane, jocurile pe calculator, filmele, muzica, cele mai multe informații de pe Internet sunt în engleză. Dacă dorești să studiezi sau să muncești peste hotare, să participi la schimburi de experiență, proiecte internaționale sau, pur și simplu, să călătorești, engleza este un *must know*, trebuie să fie pașaportul tău lingvistic. Mai mult, ca profesor de limba engleză, nu te plictisești niciodată. Vii mereu cu surse și resurse noi la școală, poți ataca orice subiect, ai voie chiar să te joci. Important e ca lecția să se desfășoare preponderent în engleză.

Miruna: Care sunt cele mai frumoase amintiri pe care le-ați avut de-a lungul acestei cariere ?

Prof. Angela Vass: Firește că cele mai frumoase amintiri mă leagă de elevii mei și, îndeosebi, de cei care au făcut performanță la această disciplină și mă refer aici la cei care au obținut premii la olimpiade și la concursurile de *essay writing* sau cei care au luat parte la serbările din școală cu propriile poezii sau scenete. Pe de altă parte, păstrez în memorie activități care s-au bucurat de succes în rândul elevilor. De pildă, acum zece, cincisprezece ani, nu era nicio rușine să cânt cu elevii mei la ora de limba engleză. Cântau chiar și în clasa a șaptea ! Acum, elevii nu vor să mai cânte nici măcar în clasa a cincea, se simt parcă stânjeniți, parcă nu mai vor să fie copii. E păcat— muzica lucrează în două direcții: are darul de a tempera elevii mai energici sau de a dezinhiba pe cei mai timizi.

Miruna:
Ce înseamnă să fii un bun profesor în opinia dvs?

Prof. Angela Vass: Ar fi foarte

interesant să aflăm și răspunsurile elevilor din școală la această întrebare. Ideal ar fi să coincidă părerea mea cu a lor. Un profesor bun, după mine, este cel care nu doar îi învață pe elevi, ci învață, la rândul său, de la aceștia. Un profesor bun este cel care își face meseria cu pasiune, îi provoacă pe elevi, îi pune să gândească, le dezvoltă deopotrivă creativitatea și simțul critic. Un profesor bun face învățarea mai ușoară sau, mai mult chiar, îi învață pe elevi fără ca aceștia să conștientizeze acest lucru. De pildă, eu mereu propun ceva ludic în cadrul orei de engleză pentru a-i face pe elevi să creadă că e vorba doar de un moment de recreere, dar, de fapt, eu le verific cunoștințele și îi corectez dacă este cazul. Alteori, pentru a personaliza conținutul unei lecții și a-l face mai atractiv, folosesc amănunte legate de hobby-urile sau de experiențele elevilor mei, pe care aceștia mi le-au comunicat cu alte ocazii. Dovedesc, astfel, că i-am ascultat cu atenție și că manifest interes pentru ceea ce fac ei. Cred, de asemenea, că un profesor bun știe cum să-i determine pe toți elevii să participe la oră, îi încurajează pe cei mai timizi, îi controlează pe cei mai vorbăreți, apreciază un lucru bine făcut și dezaprobă o atitudine nepotrivită. În fine, un profesor bun este *approachable* – arată disponibilitate și-și face timp pentru a discuta cu elevii despre problemele lor.

Miruna: **Cum vă petreceți timpul liber când erați de vârsta noastră ?**

Prof. Angela Vass: Trebuie să recunosc că am fost o norocoasă. Aveam foarte mult timp liber când eram ca voi. Și aveam cu cine să-mi petrec timpul liber. Cu vecinii de scară, fete și băieți (eram vreo cincispezece cam de aceeași vârstă), jucam „Piramidele”, „Elasticul”, „Țară, țară vrem ostași”, „Melcul” sau încingeam câte o „Urmărirea” sau o „V-ați ascunselea” de uitam de masă și casă. Foarte târziu, în noapte, se auzea vocea unui părinte care, de la geam, striga pe careva, iar acesta era semnalul că trebuie să ne despărțim pentru ca a doua zi, după școală, să repornim joaca. În zilele ploioase, fie

Un profesor bun, după mine, este cel care nu doar îi învață pe elevi, ci învață, la rândul său, de la aceștia.

citeam în casă sau mă jucam „de-arhitectii” cu fratele meu (tata, inginer proiectant, avea tot soiul de schițe pe rebuturile de la servicii pe care ni le aducea ca ciorne, iar noi încercam să le reproducem), fie stăteam în casa scării cu vecinii, țineam „concerte” sau făceam schimb de timbre. Uneori, ne mai strângeam la casa vreunuia dintre noi, ne apucam de făcut clătite sau jucam cărți. Vara, hoinăream prin păduricea din apropiere, coboram până la pârâu, unde ne hârjoneam prin apă până flămânzeam. Atunci, băieții se aventurau până la niște ogoare unde știau ei că sunt cultivați cartofi, scoteau cam o duzină din pământ și, fuga-fuga, înapoi la pârâu. Noi, fetele, în acest timp, adunam vreascuri ca să avem unde coace „prada” băieților. Alteori, tot la pădurice, mergeam la

strâns de corcodușe, urzici sau muguri de brad pentru sirop (deci făceam și nițică treabă) sau adunam bucăți de ceramică pentru a le expune în propriul muzeu (etichetam exponatele, tăiam bilet vizitatorilor – părinți sau copii de pe la alte blocuri). Iarna, mergeam la derdelușul de la pădure sau la patinoarul din oraș. Când ne-am mai mărit și s-au montat două mese de ping-pong în spatele blocului nostru, am renunțat la unele jocuri în favoarea campionatelor de tenis de masă, care țineau de dimineață până seara în weekend, noi fiind numeroși și extrem de dornici de a participa... În concluzie, am avut o copilărie frumoasă, fără griji și plină de libertate.

Miruna: **Dacă ar fi să dați un sfat elevilor din școala noastră, care ar fi acela ?**

Prof. Angela Vass: Consider că un singur sfat nu e de ajuns pentru generația voastră. De aceea, cu drag vă îndemn să fiți disciplinați și să munciți serios pentru ca să reușiți în viață. Fiți onești, comunicativi, binevoitori ca să vă bucurați de prietenii frumoase și durabile ! Iar, mai presus de toate, în orice împrejurare, amintiți-vă că sunteți oameni !

Miruna: **Aveți un citat preferat ?**

Prof. Angela Vass: Am mai multe. Dar, pentru că acum vorbim de studiu și de formare personală, mi se pare potrivit să amintesc o minunată definiție a omului dată de Horia-Roman Patapievică în eseu *Zbor în bătaia săgeții* : „Omul e o cale ; dacă e capăt, s-a stins”. Omului îi este hărăzit să învețe neconținut, dar să și viseze. Și tot în acest volum stă scris un mare adevăr: „Muntele se suie numai pășind, adică în timp”. Doar prin răbdare, efort și perseverență, vom reuși să ne împlinim orice vis, oricât de îndrăzneț și greu de realizat ar putea părea!

Miruna: Doamna dirigintă, v-a plăcut dintotdeauna disciplina limba și literatura română?

Prof. Ramona Gâță: Da, am iubit această materie din clasele mici, întrucât am fost fascinată de misterul și magia poveștilor, de farmecul și expresivitatea poeziilor, de arta cuvântului ce creează o lume în care poți să visezi, evadând astfel din cotidian.

Miruna: Cum erau copiii când erați dumneavoastră elevă ?

Prof. Ramona Gâță: Nu cred că erau cu mult diferiți de voi. Citeam mai mult, munceam cu mai multă seriozitate pentru a lua note mari, aveam respect și considerație pentru dascălii noștri.

Miruna: Prin ce cuvinte ați caracteriza copiii din generația noastră ?

Prof. Ramona Gâță: Inteligență, superficialitate, nerăbdare... Vor să obțină lucrurile ușor, fără prea mult efort, vor să fie independenți, să nu fie constrânși de reguli. Sunt veseli, sociabili și adoră telefoanele, tabletele, jocurile pe calculator.

Miruna: Ce vi se pare mai dificil – să fiți profesoară de limba română sau diriginte?

Prof. Ramona Gâță: Sunt două responsabilități care se completează una pe cealaltă și urmăresc formarea elevilor. Profesorul de limba și literatura română este dator să cultive interesul pentru lectură, să însuflească o atitudine pozitivă față de comunicare și să le îmbogățească orizontul cultural. Dirigintele este un îndrumător, având misiunea de a dezvolta capacitățile elevilor de autocunoaștere și de interrelaționare în contexte diferite, de a le însufla o atitudine pozitivă față de sine și de a alege varianta optimă de soluționare a unei probleme personale. Mă simt

bine în ambele ipostaze, îmi place să mă implic, să modelez, să-mi pun amprenta asupra fiecărui colectiv pe care-l coordonez în calitate de diriginte sau profesor. Mă bucur de evoluția intelectuală și morală a fiecărui elev și nu am pretenția de a folosi vorbe mari.

Miruna: Revenind la anii adolescenței, ce vă plăcea mai mult – lectura sau plimbatul prin parc ?

Prof. Ramona Gâță: Nu aș putea să aleg. Îmi plăcea să mă plimb, să socializez cu prietenele mele, să împărtășim impresii, dar lectura a fost pentru mine un mod plăcut de a-mi umple timpul, fiindcă nu existau atâtea canale de televiziune sau

nobilimii rurale) și Roșu și negru scris de Stendhal (acesta povestește

încercările unui tânăr de a-și depăși condiția socială printr-o combinație de talent, muncă, ipocrizie). M-a atras modul de construcție a personajelor lui Stendhal, cadrul interior al protagonistului Julien Sorel, autorul dovedindu-se un artist și un psiholog de excepție. Este o carte pe care v-o recomand să o citiți în liceu, veți fi impresionați de firul epic surprinzător și de structura sufletească a personajului central.

Citeam mai mult, munceam cu mai multă seriozitate pentru a lua note mari, aveam respect și considerație pentru dascălii noștri.

internet, iar telefonul era utilizat cu restricție.

Miruna: Elevă fiind, care a fost cartea preferată ?

Prof. Ramona Gâță: Mi-e greu să aleg o carte preferată. În clasele mici am adorat *Heidi, fetița munților* a scriitoarei elvețiene Johanna Spyri și *Singur pe lume* scrisă de Hector Malot. În liceu am iubit romanul *Ion* a lui Rebreanu, *Moromeții* lui Preda, *Maitreyi*, *Nuntă în cer* și *Domnișoara Christina* semnate de Mircea Eliade, *Adela* de Garabet Ibrăileanu. Mi-au rămas în suflet două romane: *Anna Karenina* a lui Lev Tolstoi (autorul pune în discuție lumea nobilimii și evidențiază corupția lumii mondene, a aristocrației citadine, căreia îi este opusă viața simplă, sinceră, pură, a

Miruna Buicu
Clasa a VI-a B

Agatha Christie și romanele polițiste

(și alte recomandări de lectură)

Agatha Mary Clarissa, denumită și Regina Crimei s-a născut pe 15 septembrie 1890. În timpul celor 55 de ani de activitate, ea a scris peste 80 de romane, povestiri și piese de teatru. Cele mai cunoscute personaje create de ea au fost Hercule Poirot și Miss Marple. Fiind farmacistă în timpul celor două războaie mondiale, multe din romanele sale au avut la bază substanțele otrăvitoare. Agatha Christie a murit pe 12 ianuarie 1976, însă ea trăiește și acum prin cărțile sale.

Fiecare gen literar se bazează pe câteva principii, dar autorul fiecărui roman decide dacă le urmează sau își creează propriile reguli. Inventatorul povestirii polițiste a fost Edgar Allan Poe, prima sa carte de acest gen fiind publicată în aprilie 1841. O carte polițistă trebuie să aibă un detectiv, un prieten – narator, o persoană suspectată pe nedrept și o pistă de indicii false. Willard Huntington Wright, cunoscut și ca S.S. Van Dine a scris cele „Douăzeci de reguli pentru redactarea romanelor polițiste”, Agatha respectându-le doar pe unele dintre ele. Ronald Knox a fost de asemenea un nume important pentru acest gen literar, el scriind „Decalogul romanului polițist”. În acesta găsim următoarea remarcă: „Să nu figureze niciun chinez în romanul polițist”. Acest comentariu poate părea unul rasist, dar la vremea cand Knox a scris aceasta regulă, orientalii aveau legături cu tortura, sclavii și alte lucruri înfricoșătoare. Agatha Christie a ținut cont cel mai mult de regula lui Van Dine care impunea demascarea criminalului la finalul cărții.

Două dintre cele mai frumoase cărți ale Agathe sunt *Zece negri mititei* și *Jocuri de oglinzi*. În *Zece negri mititei* nu există niciun detectiv, personajele încercând să descopere singure criminalul.

Întreaga poveste este bazată pe o poezie pentru copii compusă de Frank Green în 1869. Poezia descrie cum zece negri mor pe rând în diferite moduri, Agatha ținând cont de fiecare strofă. *Jocuri de oglinzi* este o carte din colecția Miss Marple. Acțiunea se desfășoară la Stonygates, Jane Marple făcând o vizită prietenei sale din copilărie, Carrie Louise. Finalul cărții este unul neașteptat: Miss Marple dezvăluie cele mai ascunse secrete, dovedindu-se că totul a fost ca un număr de magie.

Toate cărțile polițiste scrise de Agatha Christie merită citite; de asemenea m-au impresionat și următoarele cărți mai puțin cunoscute: *Fata din tren* de Paula Hawkins, *Mesagerul* de Markus Zusak și *Trilogia New-York-ului* de Paul Auster. Toate aceste romane combină într-un mod ingenios suspansul, misterul și acțiunea. Spor la citit!

Agatha Christie et les romans policiers (et d'autres lectures à faire)

Agatha Mary Clarissa, surnommée la Reine du Crime, est née le 15 septembre 1890. Pendant les 55 ans d'activité, elle a écrit plus de 80 romans, histoires et pièces de théâtre. Les personnages les plus connus sont Hercule Poirot et Miss Marple. Étant pharmacienne pendant les deux guerres mondiales, beaucoup de ses romans sont basés sur les substances toxiques. Agatha Christie est morte le 12 janvier 1976 mais elle vit encore par ses livres.

Chaque genre littéraire se base sur plusieurs principes, mais chaque écrivain décide s'il veut les suivre ou s'il crée ses propres règles. L'inventeur du roman policier a été Edgar Allan Poe, son premier livre de ce genre étant publié en avril 1841. Un « polar » doit avoir un détective, un ami-narrateur, une personne suspectée et une piste d'indices faux. Willard Huntington Wright, connu aussi comme S.S. Van Dine, a écrit les

« Douze règles pour écrire les romans policiers », mais Agatha en a respecté seulement quelques-unes. Ronald Knox a été, à son tour, un nom important pour ce genre littéraire; il a écrit le « Décalogue des romans policiers » et l'on y trouve la remarque suivante : « Pas de chinois dans le roman policier ». Ce commentaire n'est pas raciste - quand Knox a écrit cette règle, les orientales avaient des connexions avec la torture, les esclaves et autres choses affreuses. La règle dont Agatha Christie a toujours tenu compte, c'est la règle de Van Dine qui imposait la divulgation du criminel à la fin du livre.

Deux des plus beaux livres d'Agatha Christie sont *Dix petits nègres* et *Jeux de glaces*. En *Dix petits nègres* il n'y a pas de détective, les personnages essaient de découvrir le criminel. Tout le roman est construit autour d'un poème pour les enfants écrit par Frank Green en 1869. La poésie décrit comment dix nègres meurent dans des modes différents et Agatha a respecté le message de chaque strophe pour structurer l'intrigue du roman. *Jeux de glaces* est un livre de la collection Miss Marple. L'action se passe à Stonygates lorsque Jane Marple rend visite à son amie d'enfance, Carrie Louise. La fin du livre est inattendu: Miss Marple dévoile les secrets les plus cachés comme si tout n'était qu'un grand tour de magie.

Tous les romans policiers écrits par Agatha Christie méritent d'être lus; de même je suis impressionnée par ces livres moins connus: *La Fille du train* de Paula Hawkins, *Le messager* de Markus Zusak et *La trilogie new-yorkaise* de Paul Auster. Tous ces romans combinent d'une manière tout à fait ingénieuse le suspens, le mystère et l'action.

Ștefania Găvănescu

Clasa a VII-a B

Elevă calificată la Etapa Națională a Olimpiadei de Limba Franceză

O experiență unică—calificarea la Etapa Națională

O calificare la etapa națională a unei olimpiade este, ca orice realizare, un lucru făcut cu multă muncă, talent și puțin noroc. Însă norocul nu dă mereu peste tine, nu te bizui pe el. Munca e cel mai important ingredient pentru că, până la urmă, elevii care ajung la „națională” nu sunt propriu-zis cei mai buni, ci sunt cei care muncesc cel mai mult.

Experiența unui concurs școlar este foarte diferită de cea a unui examen din două motive. În primul rând, nu concurezi cu toți colegii tăi de generație, ci concurezi cu cei mai buni dintre aceștia. În al doilea rând, este o competiție cu tine însuși, cu fiecare etapă dorind să te autodepășești și să obții un rezultat mai frumos. Ținând seama de aceste lucruri, consider calificarea la etapa națională a olimpiadei de Educație Tehnologică o realizare cu atât mai spectaculoasă cu cât m-am clasat în fruntea celor mai buni și, indiferent de rezultatul pe care îl voi obține la final, voi rămâne cu certitudinea că am competențele necesare pentru a face performanță.

Pregătirea pentru o asemenea competiție necesită efort serios și consum psihic. Fiind vorba de un concurs a cărui miză e să dovedești că ești cel mai bun, este de la sine înțeles că e o chestiune de onoare, întrucât îmi reprezintă școala, sectorul și orașul în egală măsură. De aceea, în ciuda presiunii pe care o resimt un pic, sunt hotărât să dau ce-i mai bun din mine la această ultimă confruntare.

Ca un sfat pentru toți cei calificați la etapa națională a oricărei olimpiade, nu vă prezentați la concurs doar ca să vă lăudați cu rezultatul, ci doar dacă sunteți siguri că puteți fi NUMBER ONE!

Ștefan Milutinovici

Clasa a VIII-a A

Elev calificat la Etapa Națională a Olimpiadei
de Educație Tehnologică

Profesorul ideal

In viziunea mea, profesorul ideal reprezintă un rol important în viața unui copil.

În primul rând, dumealui trebuie să convingă elevii săi că sunt foarte capabili, să le arate că ei pot face performanță. Profesorul trebuie să îi încurajeze în ceea ce învață, să îi motiveze. Toți elevii au o valoare incontestabilă și au un talent înnăscut. Profesorul ideal trebuie să-i încurajeze cu propria persoană, cu propriul exemplu.

În al doilea rând, profesorul ideal trebuie să aibă un caracter integru și să fie un model pentru elevii săi. Acesta încearcă să investească mai mult în formarea elevilor decât în cunoștințele lor. De altfel, este lucru știut că oamenii învață mai ușor prin fapte, nu prin vorbe.

Eu cred că un profesor ideal oferă teme puține acasă, adică... puține exerciții. Acestea ar trebui să fie grele pentru ca puterea de concentrare și de gândire a elevului să fie maximă. În acel moment, elevul să nu poată face altceva până nu găsește soluția exercițiului. Prin această metodă, elevul devine mai atent. Când un copil nu își face tema, el pierde intrarea într-o lume fascinantă, o lume care îți conduce viața către un răspuns.

Cum arată profesorul tău ideal ?

Cum influențează temele și cantitatea lor viitorul tău?

Alexandra Hobai

Clasa a V-a B

Secretele cărților

O carte bună e mai mult decât câteva pagini scrise și, mai apoi, lipite într-o copertă.

Cititul poate fi iubit chiar și de cei care urăsc cărțile. Probabil că o să vă întrebați "DE CE". Lăsați-mă să vă răspund. Ei urăsc CĂRȚILE, dar nu a zis nimeni că urăsc și povestea.

Eu, personal, cred că acele obiecte numite cărți sunt ceva minunat, cel puțin așa zic acum că le-am descoperit. A fost o vreme în care le uram și nu le citeam deloc, dar a fost o chestiune de timp ca să le descopăr și să le îndrăgesc.

Cărțile ascund, de obicei, secrete. De exemplu, cartea *Harry Potter* scrisă de J.K.Rowling este o carte pe care am judecat-o după copertă, mă așteptam să fie despre un băiat cu puteri magice care se luptă cu un vrăjitor rău împreună cu prietenii (pe scurt ceva banal) asta până când am citit-o și i-am descoperit secretele. Atunci mi-am schimbat părerea complet, iar acum am convingerea că este o carte complexă plină de suspans. A devenit una din cărțile mele preferate.

Deci, scurt pe doi, scoateți capul din telefoane și mergeți la bibliotecă. Atât am avut de zis. Dacă v-am schimbat părerea despre lectură mă bucur, dacă nu, încercați aceste alternative: dacă vă place atât de mult să stați pe telefon, căutați cartea pe NET și citiți-o; dacă nu vă place nici să citiți, dar nici să vă stricați ochii în telefoane, atunci uitați-vă după un site care vă pune la dispoziție cartea în format audio.

PS: Celor cărora le place să citească SF/FANTASY le recomand cartea *ERAGON* scrisă de Christopher Paolini.

Maria Viuleț

Clasa a V-a C

Familia

Poveste inspirată nu de unul, ci de optzeci de mii de cazuri întristător de reale din România.

Batman a rămas orfan la nouă ani. Cam ca mine. Mama a plecat când aveam opt ani. Spiderman a fost crescut de un unchi și de o mătușă. Cum mă creștea și pe mine săraca bunică-mea. Superman a fost crescut de părinți adoptivi, părinții lui adevărați murind pe Krypton, planeta lui natală. Toți au ajuns niște super-eroi.

Mă gândesc că au fost și ei triști când erau mici. Dar, până la urmă, toate s-au aranjat. Poate că o să ajung și eu un super-erou. Deși... eu nu sunt bogat ca Batman, nici extraterestru ca Superman și, dacă era să se întâmple ca în cazul lui Spiderman, ar fi trebuit să se întâmple până acum la câți păianjeni și albine m-au înțepat prin curte.

Ce vreau să spun e că mama și tata sunt departe. Sunt crescut de o bunică foarte bună la suflet, dar bătrână și bolnavă. De tata nu mai știu nimic de ani de zile. Cu mama vorbesc aproape în fiecare zi. Dar nu față în față, ci la telefon. Pentru că mama este plecată la muncă, în străinătate. Mama lucrează ca babysitter la o familie de italieni din Bergamo. M-am uitat pe hartă. Asta e undeva în nordul Italiei, lângă Milano.

Lorenzo și Francesca, un băiețel și o fetiță pe care nu-i cunosc și pe care probabil nu-i voi cunoaște niciodată, petrec infinit mai mult timp cu mama mea

decât mine. Îi invidiez pe micuții italieni pentru toate darurile prețioase pe care le primesc de la mama mea. Nu e vorba, desigur, de mingi, mașinuțe sau mai știu eu ce jucărie, mama nu le dăruiește așa ceva. Nu, mama îmi dăruiește doar mie jocuri, figurine și rachete de tenis, frumos împachetate, pe care le ridic lunar de la poștă cu bunica. Apropo de pachete, am și râs la ultimul. De fapt, am râs ca să nu urlu. Mama mi-a trimis o pereche de pantofi mărimea treizeci și șase. Eu nu mai port treizeci și șase de mai bine de un an.

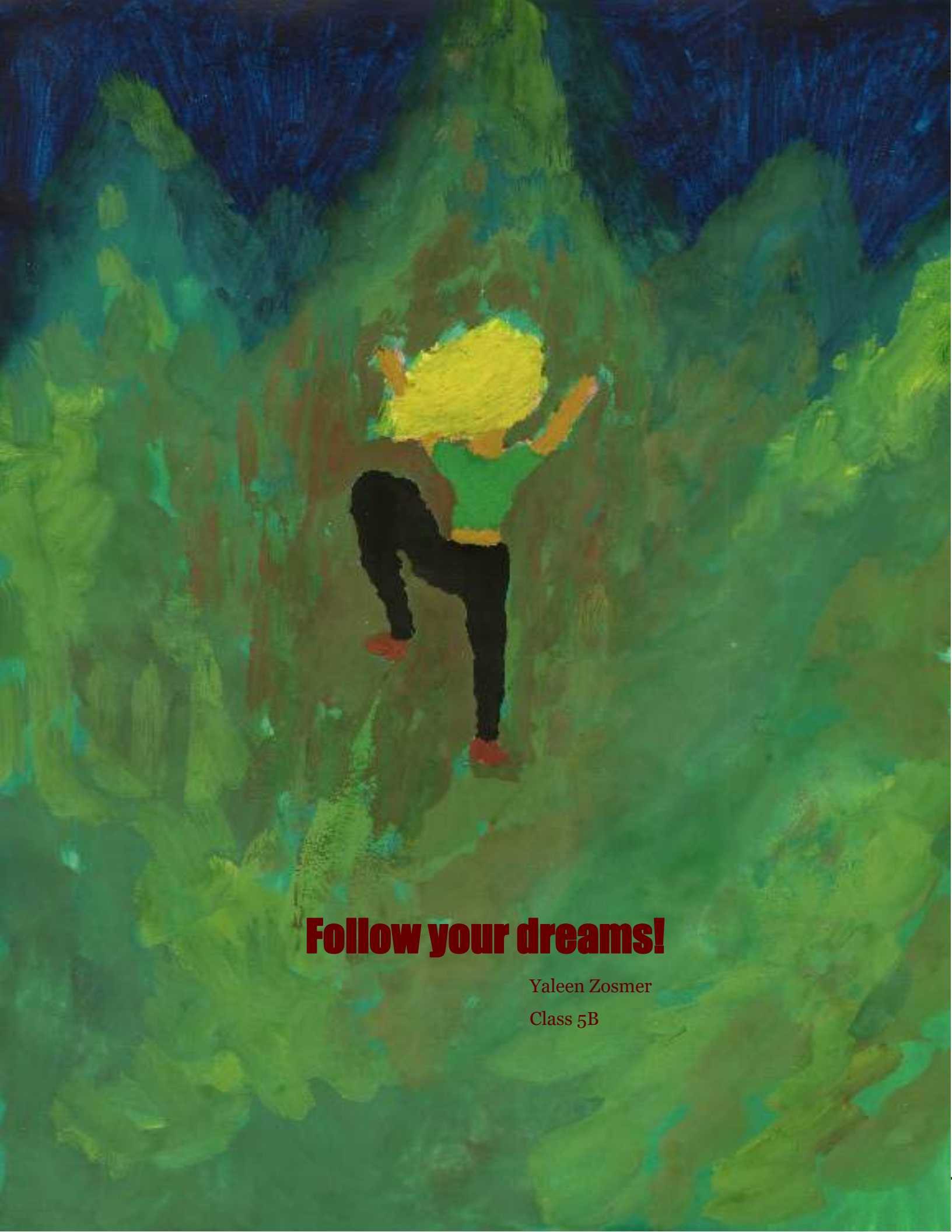
Dar micuților italieni, mama le dăruise secunde imense. Minute uriașe. Zile fără egal. Săptămâni și luni care, de curând, s-au transformat în ani. Ani mai importanți și mai prețioși decât toate jucăriile și hainele din lume. Nu știu cum să o fac pe mama să înțeleagă că nu mă mai interesează de mult jucăriile și că aș renunța pe loc la Play Station dacă mi-ar da în schimb niște timp. Timp petrecut împreună. Dar nu pot fi foarte supărat pe mama. Poate doar un pic dezamăgit. Știu că a plecat pentru că vrea ce-i mai bine pentru mine. Vrea să am haine mai frumoase, mâncare mai sănătoasă, școli mai bune.

Dar, cum ziceam, e dezamăgitor faptul că mama, un om în toată firea, nu-și dă seama că cel mai însemnat lucru din lume e să o am pe ea aproape. Asta o știe orice copil. Orice copil care crește fără familie. Căci trebuie să fii, într-adevăr, un super-erou ca să rezisti în condițiile astea.

Petru Popescu

Clasa a VIII-a A

Follow your dreams!

Yaleen Zosmer

Class 5B

‘Hello!’

This was the first thing I heard... I was lying on a hospital bed and there was a nurse in front of me, and behind her, my family and friends.

‘Where am I?’

‘You’re in hospital, you’ve had an accident — you’ve fallen off a cliff and you’ve been in hospital since yesterday. You know who you are?’

‘Yes, Eva Forbes.’

‘Good, you want to rest a little bit? You must be very tired...’

‘Yes, please.’

I wasn’t so tired, but I wanted to be alone, I wanted to put my thoughts in order...

Let me tell you who I am. I am Eva Forbes, I am from California, I am sixteen and I like rock climbing...

The last thing I could remember was me, the mountain, and the desire to be on top of the world. I wanted to climb further and further, to be one with the mountain ... till I fell off.

After a couple of days, I was told I was allowed to go home. My heart jumping with joy, I was about to leave the gloomy hospital when a young doctor called my name. He asked me to stop climbing for a while because my life was in danger. ‘You are too young, look at your hands, when you were brought at the hospital last week, they were full of blood and scratches... you almost died out there.’

I took a look at my the hands, he was kind of right, but I didn’t want to admit it — climbing was my life! I wasn’t going to give up!

I just closed my eyes and left.

One year later

It was Monday. That afternoon I wanted to go climbing, but after the accident my mom didn’t want to let me climb any more. Whenever I mentioned it, she kept saying that she didn’t want me to risk my life again. Surprisingly, yesterday, she finally said yes. I was so happy that I couldn’t imagine that finally I would be again one with the mountain, I would feel again the cold wind... I would be myself again.

A mountain helps you know yourself, makes you push your limits, and teaches you how to be humble... A mountain must be climbed with humility, it is a constant fight to beat your EGO and, when you’re finally there, you know you’ve won. Still, it is not as easy as it looks. Fighting the mountain, you actually fight yourself — you may win or lose, you may achieve something or you may die.

This story is not about me, it is not about a mountain, it is about following your dreams no matter what.

The Letter that Changed My Life

It was a hot sunny day. The sky was clear and everything was green. I woke up.

'Where am I?'

'You're in hospital', a nurse said, 'Don't you remember? You've had a car accident'.

'What? I don't remember...' I whispered. 'Are my parents ok?'

'Your dad is fine, but your mum...'

A quick thought crossed my mind. We were driving to my grandparents' when we were hit by a car. Mum was yelling, 'Down, Anna, down!' Then I must have blacked out as I couldn't remember a thing.

'Is mum ok?', I asked again.

'I'm sorry to tell you, but your mum didn't make it'.

I couldn't believe my ears. Mum couldn't be dead.

'Are you positive?'

'Unfortunately, yes, I'm awfully sorry', the nurse answered and left the room.

I started crying. 'It must be a dream. A nightmare!' I thought. 'That was supposed to be a happy weekend. I really loved mum. What am I going to do?... I'm going to wash my face first and then, I'm going to find dad. Step by step', I said to myself.

When I got off the bed, I saw something white on the floor. It looked like an envelope. I picked it up. No stamp, no address, no sender's name. Just my name. I opened it. My hands were trembling.

Dear Anna,

I hope you are ok. I tried to save you, I screamed as loud as I could when I saw that car driving into us. Don't worry about me, I'm ok, too. I didn't have time to feel the pain. It was so quick. I'm in a safe place now and I'll be waiting for you. Stop crying, we'll see each other soon. Until then, live your life, do your best and remember one thing - you are not alone. I love you!

Mum

I read the letter again and again till I memorized it. I whispered, 'I love you, too, mum'.

There was a photo inside the envelope. My favourite photo, of mum and I. It was taken two years ago when I won the spelling competition.

I still have the letter. Whenever I'm scared or weak, I read it. It calms me down. This was the letter that changed my life forever.

Maria Mateescu

Class 8C

The Legend of Freddy Fazbear's Pizza (the Place Where Fantasy Comes to Life!)

Dear diary,

My name is George. Two years ago I had no college friends and I was desperately looking for a job. I applied for many jobs but I got fired. I wasn't good at anything.

One day the postman brought me a letter. 'I don't get many letters', I thought. 'It must be something special'. I opened it nervously. The letter said: 'Help wanted, Freddy Fazbear's Pizza needs a night guard'. It was the perfect opportunity to make good bucks.

I called them and, to my surprise, they accepted on the spot, telling me everything about the place, the animatronics and that I was supposed to start right away.

o A.M. (midnight): My shift started, I was stress-free. It was kind of boring, so I pulled out a book and started reading. It was about oceans and fish. It was fun.

All of a sudden, I heard a child laugh! I looked at the door. It was Bonnie, the Rabbit. Innocent eyes, violet fur and definitely taller than me. I quickly closed the door. I looked on the other side and there was Chica, the chicken, Foxy the pirate and Freddy himself. I slammed all the doors and got back to my book. It was terrifying. Reading about the oceans and the fish calmed me down.

Then I could hear a power down noise... The light went off and the animatronics' eyes started glowing. They all scared me at the same time.

I woke up two years later in a hospital bed with my family celebrating. I was in a coma. I lay in bed for two weeks and then I went home. My mum was taking care of me. At night I was looking out the window and I saw the four animatronics staring at me.

Now I'm writing this, so the whole world will know the legend of Freddy Fazbear's Pizza, 'No, no, Freddy, nooooo...!!!'

George Petran

Class 8A

The Missing Case

'Oh, here you are darling! Mrs. Case is here' said my assistant.

'Bloody hell! I wasn't expecting her. But I guess I need to come, cause for God's sake, I'm Dean Johnson' I said to myself.

And I did go. And there was Mrs. Case, full of tears ("lugubrious" as my old pap would say), with another case for me to burn my brains out just to find a clue.

'Missing husband, am I right?'

'Yes Dea-'

'Detective Johnson if I may'

'I beg your pardon. My husband has been missing since tomorrow and I am not in my shoes. His name is Arnold Dave Case, and as your assistant might have told you, he is 38 and we have been married for the past 15 years'

'Why was he cheating on you?'

'That's some private information! And for my own knowledge, how did you know?!'

'Now I know.'

We kept on going until we got to real stuff, not joking around. So real that I needed to stop making doodles and unicorns on my notebook and start writing.

'You're telling me you reported your husband as missing for two hours since you last saw him?'

'I was feeling weird. I had a funky feeling something was going on, so I called the police. I told them I was called, and some kid told me he kidnapped my husband. I thought it was a prank, so I didn't give any interest in that call, until two hours ago.

Ten minutes later I was in my car. Don't know why, don't know how, but I was there. I didn't remember anything since Mrs. Case was telling me about her funky feelings. She was on my left, as I was driving, and as she was talking, I was thinking about screams, not only, but hearing the screams of pain.

Checked my watch, as there was a little name written on it. Dave Arnold Case. And I looked back at the road. But there was no road. Just darkness, and a feeble white light. A man opened a door and grabbed a woman. Screamed 191 and shot her. Then he screamed 192. And I remembered, I am no detective. I am Arnold Dave Case, and I've been kidnapped.

Andrei Petroff

Class 8C

An Unbearable Journey

Dark, darker, yet darker. The darkness kept growing as I ran down the highway. But that's not how it all started. Let's start from the beginning.

It was a sunny evening as I was walking through the cool forest. I was on a trip all by myself from Bucharest to Braşov. 'What a beautiful day... Birds are singing, flowers are blooming. On days like...' My monologue was cut short by the sound of water droplets. The weather had changed so fast I didn't even notice that I was soaking wet! I took shelter in a nearby cave. I sat on the cold ground as I watched the rain pouring.

Out of the blue, I heard a roar. Turning on my pocket flash, I saw a bear staring at me. 'I can't bear so much noise!' I said to myself as I sprinted off into the forest. After about an hour of running, I reached a road. The bear was still chasing me. When I looked at my wrist watch, it was nine o'clock. Another hour passed and the bear was still following me. The evening slowly turned into night.

So there I was. Dark, darker, yet darker. The darkness kept growing, shadows cutting deeper as I was running down the unbelievably long road that could just well be a highway.

Every muscle in my body kept telling me to give up, but I was determined. I looked back and I saw the bear behind me. How could it run for three hours and a half without breaks? Or the question should be, how could I run for three hours and a half?

The pain grew bigger and bigger every minute. With my last power, I glimpsed at my watch. It was midnight. I had been running for four hours. I collapsed in front of a little house.

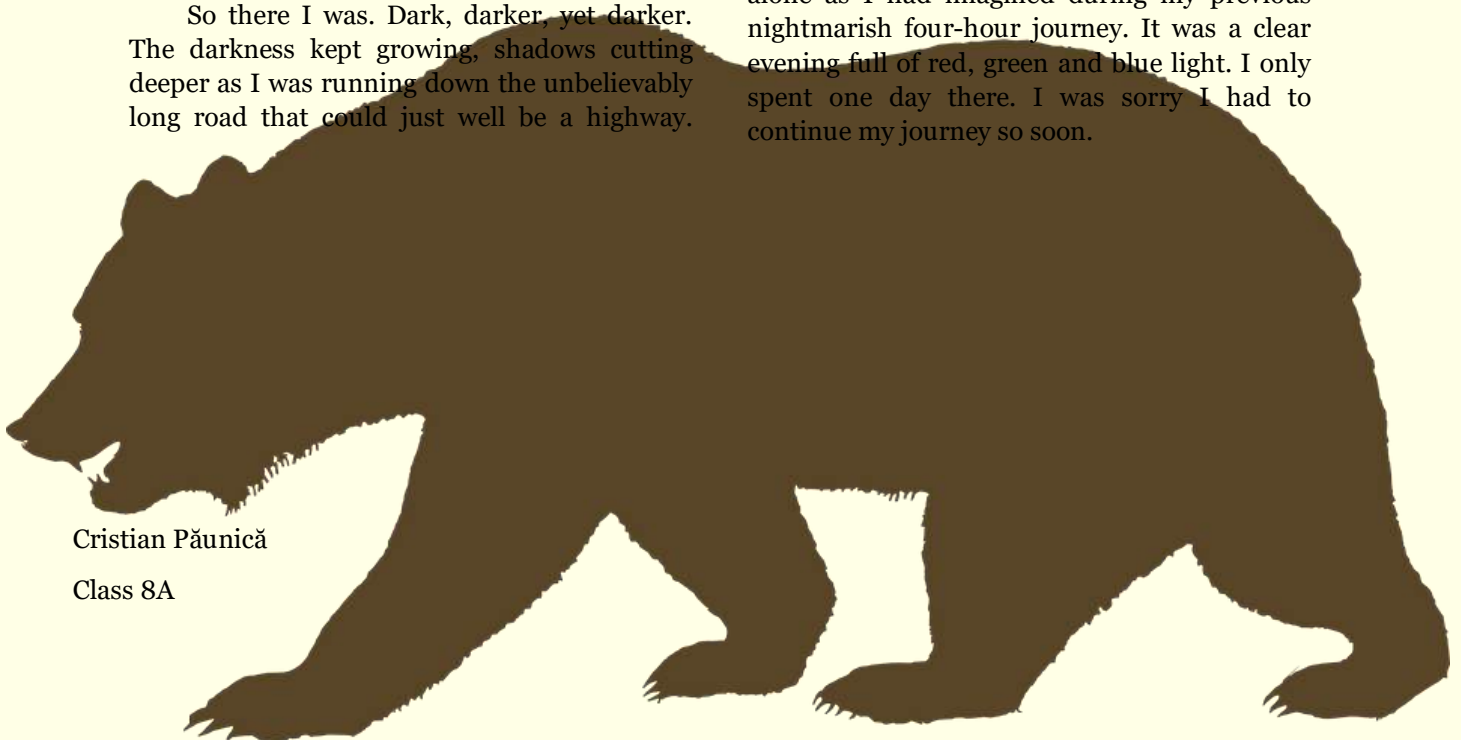
When I woke up, I saw an old lady smiling at me.

'What happened?'

'You fainted in front of my cabin, so I took you in.'

'Thank you'. I had to stay a while for my wounds to heal.

After recovering in the warmth of the cabin, which was actually very comfortable, I went outside again. Seeing car headlights on the road nearby I realized I wasn't completely alone as I had imagined during my previous nightmarish four-hour journey. It was a clear evening full of red, green and blue light. I only spent one day there. I was sorry I had to continue my journey so soon.

Cristian Păunică

Class 8A

MISS & MISTER PET

Nume : Pixie

Vârsta : 4 luni

Rasa : Yorkshire Terrier Toy

Ce calități speciale are? Știe programul meu de școală și mă așteaptă mereu, este adorabilă, jucăușă și foarte prietenoasă.

De ce ar trebui să câștige concursul de frumusețe? Pentru că este mai frumoasă și mai valoroasă decât oala cu aur de la marginea curcubeului.

Proprietar: Carina Mateian, a V-a B

Nume : Chili (cu un singur I)

Vârsta : 2 ani și jumătate

Rasa : Yorkshire Terrier

Chili este foarte jucăuș, amuzant și "iute" ca un chilli. Întotdeauna îți pune un zâmbet pe față. Dacă intră un intrus în casă, el ne anunță numaidecât.

Proprietar: Călin Săgărceanu, a V-a A

Nume : Honey

Vârsta : 5 luni

Rasa : Toy Poodle

Cum a fost când am luat-o?

Mama mi-a spus că vom merge după niște acte, dar eu am bănuț ceva. Când am ajuns în locul respectiv, am văzut o cățelușă cu puii ei. Prima dată m-am gândit că mama m-a adus să văd puiuții. Spre surprinderea mea, mama mi-a spus să îmi aleg unul. E greu de descris în cuvinte ce bucurie am simțit! Am ales-o pe Honey, fiindcă era cea mai tristă și am vrut să o iau ca să îi aduc soarele în viață și așa a și fost; acum ne jucăm toată ziua și suntem din ce în ce mai fericite.

Proprietar: Maria Dănilă, a V-a B

Nume : Tomy (Tomiță)

Vârsta : 2 ani

Rasa : Snowshoe

Tomiță a fost găsit pe stradă și bănuim că are doi ani. Este un animal foarte iubitor și se atașează foarte repede de copii. Este un motănel foarte docil și foarte curios. Îi place să descopere mereu lucruri noi. Este un mare mâncăcios.

Proprietar: Victor Petrescu, a V-a A

MIS & MISTER PET

Nume : Rémi

Vârsta : 4 ani

Rasa: europeană

Numele acestui minunat și hazliu motan este Rémi. El are vârsta de 4 anișori, este mare și slab, pictat cu gri, maro și negru.

El știe să meargă cu lesa și, uneori, doarme toată ziua. Rémi este un bun vânător de păsări și un pofticios. El este eroul familiei, deoarece știe să ne unească sufletele, astfel încât să ne iubim și să ne prețuim unii pe ceilalți. Are o relație de dragoste cu o pisicuță, dar nu vrea să ne spună nimic deocamdată. Specialitatea lui este să mă ajute la teme, să mă facă să râd și... să doarmă. Lui îi place să se spele pe lăbuțe... și îi place să se bălăcească în apă.

Rémi nu este de o anumită rasă... A fost găsit la Predeal. El a sărit la mine în brațe și nu a mai vrut să sară jos. Iar acum trăiește fericit împreună cu familia mea și cu mine. Sfârșitul poveștii.

Proprietar: Alexandra Hobai, a V-a B

Nume : Snoop

Vârsta : 2 luni

Rasa : Bulldog francez

Snoop este un câțel inteligent și drăguț.

Proprietar: Eric Petrov, a V-a B

Nume : Lady

Vârsta : 7 ani

Rasa : Golden Retriever

Când eram mică, îmi era foarte frică de câini, așa că la vârsta de 6 ani, părinții mei au decis să îmi ia un câine. Când m-au dus să îmi aleg o rasă de câine, un puiț mic de Golden Retriever a venit la picioarele mele și a început să sară și să dea din coadă! Acela a fost momentul în care am fost total convinsă că vreau ca Lady să facă parte din familie! Eu am luat-o la vârsta de 1 an.

Poate vă întrebați de unde-i vine numele!? Atunci când am luat-o pe Lady eram foarte mare fană Lady Gaga și cum nici un prieten nu îi mai pusese câinelui său acest nume, m-am gândit să fie mai specială, cu un nume unicat!

De mică, Lady era foarte energică: alerga, lătra, se întorcea pe față și pe spate și se învârtea în jurul cozii! La vârsta de un an și jumătate am început să o dresiez, oferindu-i recompense la fiecare reușită. Primul truc pe care l-a învățat a fost acela de a da lăbuța, după care a urmat trucul numit „culcat”, iar acum știe să îmi aducă jucăria, să stea pe loc, să meargă la pas, să bată lăbuța, să joace fotbal (chiar dacă uneori mai trișează), să se rostogolească, să sară prin cerc, să ocolească jaloane și încă un truc la care mai lucrăm puțin: să facă pe mortul.

Proprietar: Miruna Buicu, a VI-a B

KIWI, PAPAGALUL MEU

El este Kiwi (se citește Kivi și este băiat). Papagalul meu este achiziționat de aproape două săptămâni și are două luni și jumătate.

Eu îl cred special. De ce ? Spre deosebire de alți peruși, capacitatea sa deosebită de a învăța m-a uluit. Din a doua zi, am reușit să îl învăț să stea pe degetul meu. După cinci zile, l-am scos pentru primul zbor și, spre mirarea mea și a părinților mei, când am vrut să îl bag în cușcă a intrat de bună voie.

În prima zi a zis “COCO” pentru că așa îi zicea tata până să îi aleg eu numele. După o săptămână a zis “KIWI” și se învață foarte repede cu stăpânii. Ca și trucuri, știe să se rotească în cerc când îi spun.

Citind acest articol, probabil spuneți în sinea voastră : „Kiwi ? Mie nu mi se pare a fi un fruct! Ce nume mai e și ăsta ?”

Ei bine, am avut o categorie de nume favorite, printre care era și numele de „Kiwi”. L-am ales pe acesta pentru că toate celelalte nume de pe lista favorită erau luate de prietenii care aveau deja papagali, așa că m-am decis să fie Kiwi, pentru că:

1. Nu era luat
2. Se potrivea datorită culorii kiwiului (verde).

Sabina Bondrea
Clasa a VI-a B

TOP 5 CELE MAI CARAGHIOASE ANIMALE

I. PEȘTELE BLOB (70 cm/9 kg) trăiește în Australia, nu are mușchi, ci doar carne gelatinoasă .

II. AYE-AYE (30 cm/2,5 kg) trăiește în Madagascar și este adesea ucis de oameni pentru că se zice că prevestește moartea.

III. TARSIERUL (12,5 cm/100g) trăiește în Filipine, iar ochiul lui cântărește mai mult decât creierul.

IV. PISICA SFINX (3,5—7 kg) are originea în Canada. Temperatura ideală pentru această pisică este 21 °C . O asemenea pisică costă între 2500—4000 lei.

V. SALAMANDRA AXOLOTL (30 cm) trăiește în zona Mexicului. Dacă îi este foame, tot ceea ce trebuie să facă e să își deschidă larg fălcile și să absoarbă prada care se va duce direct în stomac.

Andra Manea

Clasa a V-a B

Trupe rock de neratat

Edgy: FALL OUT BOY

Fall Out Boy este una dintre trupele rock cu un stil inconfundabil. Pot fi adevărați cameleoni: au în repertoriu melodii super energice, precum *American Beauty / American Psycho*, dar și piese lente, ca *What a Catch, Donnie*. Însă vocea solistului Patrick Stump e una dintre acele voci speciale care te fac să devii fan de la prima ascultare. Din trupa formată exclusiv din băieți mai fac parte Pete Wentz (chitară), Andy Hurley (tobe) și Joe Troughman (chitară).

Fun fact: Spre deosebire de marea majoritate a trupelor rock, cel mai cunoscut membru al trupei Fall Out Boy nu este solistul, ci chitaristul Pete Wentz, care a apărut și ca actor în seriale.

Oldie but Goldie: NIRVANA

Nirvana este una din trupele icon ale genului rock. Deși solistul formației a murit în 1994, muzica lor a rămas la fel de iubită chiar și în zilele noastre. Kurt Cobain (voce), Krist Novoselic (chitară) și Dave Grohl (tobe) sunt “responsabili” de succesul rock-ului alternativ în Statele Unite. De la înființare, trupa a vândut peste 75 de milioane de discuri și a devenit astfel una din cele mai bine vândute formații din lume.

Fun fact: Albumul “Nevermind” l-a detronat pe Michael Jackson din Billboard, topul în care discul Nirvana a petrecut nu mai puțin de 252 săptămâni!

New comers: BLACK VEIL BRIDES

O trupă relativ nouă pe scena rock, Black Veil Brides a fost înființată în 2006 de solistul Andy Biersack. După ce și-a schimbat componența de câteva ori, din formula actuală, cu care au un neașteptat succes, fac parte Ashley Purdy (bass), Jake Pitts (chitară), Jinxx (chitară și vioară) și Christian "CC" Coma (tobe). Merită să-i ascuți pentru versurile sentimentale, puse pe acorduri energice.

Fun fact: Fanii formației au mai multe denumiri: ca grup sunt "Armata BVB", fetele sunt "domnișoare de onoare" sau "îngeri căzuți", iar băieții sunt "însoțitori".

Ștefania Lăzărescu

Clasa a VII-a B

10 Riddles

How many can you solve?

1. Count Ferguson-Parry, a very rich man, invited five people to spend the weekend at his country mansion. At 11 pm on Friday, the servants went to a party in the nearest village. Mrs Bun, the housekeeper, told a young servant, 'Don't go to bed late. Remember you have to get up early and go to buy some bread. We haven't got any for breakfast.' The next morning, Mrs Bun found the Count dead. Somebody had hit him on the head with a piece of wood. She immediately called the police. Detective Betty Gold came with the police. The police decided that the Count had been murdered at midnight. Betty talked to all the guests. She asked them, 'What were you doing last night at midnight?' These were their answers:

Miss Bennett: 'I was in the swimming pool, having a midnight swim.'

Professor Renfrew: 'I was in the library. I was reading one of the most interesting books on Emperor penguins.'

Mr Bloomsbury: 'I was in my room, planning a new business. Fascinating!'

Baron Stonehouse: 'I was in the kitchen. I was hungry, so I was making a sandwich.'

Mrs Catchpole: 'I was having a bath – very good if you can't sleep.'

Who killed the Count?

2. Two girls ate dinner together. They both ordered iced tea. One girl drank them very fast and finished five in the time it took the other to drink just one. The girl who drank one glass died while the other survived. All of the drinks were poisoned. How did the girl who drank the most survive?

3. A smart landscaper is given the task of placing 4 trees so that they are all the same distant away from each other. How does he do this?

4. There are six glasses in a row. The first three are full of water, and the next three are empty. By moving only one glass how can you make them alternate between full and empty?

5. All the girls of Mary's class are standing in a row. Mary is the 11th girl from both ends. How many girls are studying in Mary's class?

6. Complete the series
25 32 37 47 58 71 79 ___ ___

7. Fill in the sequence:
A C F H K M _

8. Find the odd one out:
First, Second, Third, Forth, Fifth, Sixth, Seventh, Eighth

9. What can you hold without ever touching or using your hands?

10. Pronounced as one letter,
And written with three,
Two letters there are,
And two only in me.
I'm double, I'm single,
I'm black, blue, and gray,
I'm read from both ends,
And the same either way.
What am I?

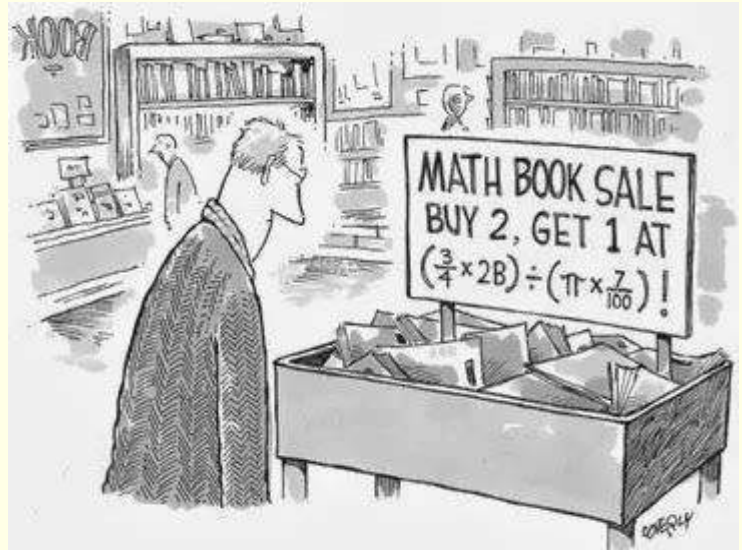
If you solved

0 riddles : Back to the riddle school with you!

1 -3 riddles : You're a beginner riddler who still misses most. Next time, try to think more outside the box!

4-6 riddles : You're a riddler in the making. Your ability to think outside the box is quite impressive. Well done!

7-10 riddles : Are you some kind of super riddler? How did you DO that? Hats off before your mighty riddling powers!

10. The eye

9. The breath

8. Forth (it should be fourth)

7. P

47 + 4 + 7 = 58 and so on.

37 + 3 + 7 = 47

32 + 3 + 2 = 37

25 + 2 + 5 = 32

Add the sum of the digits of the number to the number to get the next one. Hence,

6. 95, 109

5. Twenty-one.

4. Pour the water from the 2nd glass into the 5th glass.

3. He puts three trees into a triangle then one on a hill in the middle (this forms a tetrahedron).

the drink.

2. The poison was in the ice cubes. The girl who drank the fastest survived because the ice hadn't melted into

sandwich.

1. The police arrested Baron Stonehouse. Betty remembered there wasn't any bread so he couldn't make the

Answers

TEEN SPIRIT

